

Recensie van mijn proefschrift in *Collationes* 46/4 (2016), 470-471

Nico RIEMERSMA, *Aan de dode een wonder gedaan. Een exegetisch-hermeneutische studie naar de dodenopwekking in Lucas 7,11-17 in relatie tot 1 Koningen 17,17-24 en Vita Apollonii IV,45.* (Amsterdamse Cahiers. Supplement series 14), Bergambacht: Uitg. 2VM; 285 blz. 17,5 x 25 cm. ISBN: 978-94-90393-57-1. 27 €.

(p. 470) Met stijgende intellectueel genot omwille van zijn heldere methodische uiteenzetting en de verhelderende inzichten waartoe de analyse leidt, heb ik dit proefschrift ter verkrijging van de graad van doctor aan *Tilburg University* gelezen. De vraag die bij wonderverhalen altijd eerst gesteld wordt, is of het wel echt gebeurd is of kan zijn. Maar dit onderzoek richt de aandacht op het wonder als gebeurtenis binnen het wonderverhaal en zoekt naar een antwoord op de vragen: Hoe voltrekt de transformatie die plaatsvindt, zich eigenlijk? Wat zegt dat over deze wonderdoener? En wat gebeurt er daarna? Hoe wordt daarop door eventuele aanwezigen en anderen die er nadien van horen, gereageerd? “Narratieve analyse” dus vanuit een “hermeneutische” invalshoek. Dit onderzoek verloopt over drie delen: eerst de tekst van Lucas 7,11-17 (tekstbepaling, vertaling, voorgeschiedenis, opbouw, literair genre, narratieve ontleding). De auteur bevestigt met velen vóór hem dat het

(p. 471) verhaal van de opwekking van de jongen van Naïn een creatie van de evangelist is. Hij deelt het verhaal in drie delen: de beginsituatie (vv. 11-12), de transformatie van dood naar leven (vv. 13-15) en de reactie op het wonder die de sleutel biedt voor het verstaan ervan (v. 16). Het vers 17 met de bekendwording van het wonder vormt een overgangsvers. Het literair genre van deze dodenopwekking noemt hij “een subgenre van de levensherstelwonderen” (blz. 73), maar de titel die de auteur zelf aan het verhaal wil geven op basis van zijn ontleding luidt: “Erbarming door opwekking”, omdat in Jezus’ erbarming God omziet naar zijn volk. En de term “opwekking” verwijst zowel naar de opwekking van de dode als naar de opwekking van een groot profeet (Jezus)!

Het tweede deel onderzoekt de plaats en de rol van dit verhaal in de context van het hele evangelie volgens Lucas.

En tenslotte twee “preteksten”: het bijbels verhaal van de dodenopwekking van de zoon van een weduwe door Elia (1 Koningen 17,17-24) en het heidense verhaal van de opwekking van een (schijn)dode door Apollonius van Tyana (*Vita Apollonii* 4,45). Beide vergelijkingen doen beter de eigenheid van het evangelieverhaal begrijpen.

Hendrik Hoet, Antwerpen